

Novelli: Noita Smarildan tarina Mäen päällä, vanhan metsän siimeksessä oli talo jossa asui vanha nainen ja hänen uskollinen koiransa. Mökki näytti kuin lasten satujen piparkakkutalolta ja valokuva siitä olisi sopinut hyvin postikortin koristeeksi. Kauniiksi, lumoavaksi ja houkuttelevaksi kuvaksi. Sellaiseksi miltä Smarilda sen halusikin näyttävän. Talo oli sisältä maagisen kaunis. Se näytti siltä, että sen asukkaalla oli täydellistä esteettistä kauneudentajua, joka puolella seinillä oli upeita värikkäitä ryijyjä, lattiailla harvinaisia intialaisia taikamattoja ja pöydillä hienoja koriste-esineitä ja pieniä patsaita ja maagisia taikakiviä ja koruja ja rannerenkaita. Kylillä puhuttiin, että Smarilda oli noita, paha sellainen. Useat juoruajista olivat pelokkaita kuin pienet lapset ja puhuivat naisesta pahaa luullen sen ehkä jotenkin suojaavan heitä, mitä se ei tehnyt alkuunkaan. Se oli sama kun olisi heittänyt bensaa liekkeihin, Smarildan kiroukset vaan innostuivat ja pahenivat siitä. Smarilda oli talossaan. Hän oli hyvällä tuulella, hyräili jotain vanhaa noitien perinnelaulua, jonka oli oppinut lapsuudessaan vanhalta ja viisaalta isoäidiltään, Jorandalta. Jorandalta hän oli oppinut myös kaikenlaista muutakin hyödyllistä, sellaista mitä nykyään sanottaisiin noituudeksi tai taikuudeksi; hän osasi muuttua näkymättömäksi, lukea muiden ajatuksia, manata esiin riivaajia, keittää padassa sammakoista kultakolikoita ja kaikkea muuta, kuten muuttua tuuleksi ja lennellä minne ikinä halusi. Sen kaiken hän oli oppinut Jorandalta. Hän oli rakastanut syvästi tuota lämminhenkistä isoäitiään ja hänen kuoltuaan kukaan ei ollut korvannut naisen paikkaa hänen sydämessään. Nyt Smarildalla oli kuitenkin mielessään jotain. Jotain pahaenteistä. Siihen liittyi myös hänen suttakin isompi musta koiransa jonka hän oli nimennyt Hunniksi. Se jotenkin kuvasi jättikokoista koiraa paremmin kuin mikään muu sana ja voitte uskoa, että Smarilda tiesi sanoista ja niiden alkemiasta kaiken. Aivan kaiken. Hän tiesi ja osasi jopa noitien salaisia ja vaikeita kieliä jotka olivat täysin suljettuja asiaan vihkiytymättömiltä ulkopuolisilta. Esimerkisi Graalin-Gohen-kieli oli yksi tällainen. Puhuakseen sitä sujuvasti, piti elää monia ihmisaikoja maanpäällä ja ehkä enemmänkin. Smarilda puhui koiralleen samalla kuin teki taikojaan. ”No niin, Hunni. Näyttää siltä, että meidän täytyy taas lähteä saalistamaan. Minulla menee tässä vielä hetki, sitten voimme lähteä.” Kuullessaan sanat Hunni alkoi hykerrellä, liikuskella levottomasti ja heilutella kahta isoa, paksua ja mustaa häntäänsä. Sekin oli mielissään, että he pääsisivät pitkästä aikaa liikenteeseen, se olikin jo mielestään makoillut talon latioilla tarpeeksi kauan. Se mietti hetken aikaa koiran mielessään: Aah, saalistamaan, se vain sopii minulle, minä en tekisi muuta kuin saalistaisi aamusta iltaan jos se olisi minusta kiinni. Harmi, että Smarilda saalistaa nykyään niin harvoin, ennen tapasimme olla jatkuvasti liikkeessä... Sitten oli tosiaan aika saalistaa. Smarilda ja Hunni kävelivät öisellä metsäpolulla. He näyttivät aivan tavallisilta ihmiseltä ja koiralta, ainut mikä saattoi herättää hieman huomiota oli Hunnin suuri koko, ja se, että sillä oli kaksi häntää, mutta usein sekin loppui vain muutamaaan pitkään vilkaisuun. Yöllinen metsäpolku jolla he kävelivät sijaitsi Helsingin Oulunkylässä. Se oli aivan tavallinen pururata jota käyttivät niin lenkkeilijät kuin kävelijätkin. Ja koiranulkoiluttajat. Pitkän aikaa ketään sopivaa ei tullut vastaan. Smarilda alkoi hermostua ja Hunni myös. Samperi, miksei missään ole ketään sopivaa, Smarilda raivosi mielessään. Minä en haluaisi tälläkin kertaa tyytyä keneenkään vähäiseen, tarvitsen kunnon saaliin, sellaisen mitä kannattaakin saalistaa! Sitten, siinä se oli. Vihdoin, täydellinen saalis! Nainen ja koira jotka tulivat Smarildaa ja Hunnia vastaan täyttivät kaikki laadun kirjalliset ja epäkirjallisetkin vaatimukset. Hunnikin tajusi sen heti ja hyökkäsi naisen ja koiran kimppuun. Hetkessä Hunni raateli sekä naisen, että hänen koiransa veriseksi muussiksi keskelle pururataa. Smarilda oli onnensa huipulla ja kiitteli Hunnia ja sanoi. ”Hyvä poika. Hyvä poika. Nyt, Hunni, syö heidät molemmat niin, ettei paikalle jää jälkeäkään heistä, ei edes pienen pientä veriläiskää!” Myöhemmin Smarilda ja Hunni olivat taas kotona. Saatuaan loistavan saaliin

Smarilda hyräili taas tyytyväisenä ja teki samalla omia askareitaan. ”Tämä oli hyvä saalis tänään, Hunni” nainen puhui. ”Taas kerran meillä oli onnetar matkassa.” Hunni tuli lähemmäksi Smarildaa ja hänen pataansa, sekin halusi nähdä mitä nainen parhaillaan teki. ”Aah, tästä tulee loistava pata, Hunni! Katso kuinka minä osaan!” Hunni katseli vierestä kiinnostuneena ja heilutteli edelleen häntiänsä. Vilkkaassa mielessään se mietti kaikenlaista. Sitten Smarilda sanoi. ”Mutta, nyt tarvitsen sinun apua, Hunni. Ole hyvä ja oksenna pataan!” Hunni teki työtä käskettyään ja oksensi Smarildan porisevaan pataan, sinne vaan kaiken muun sekaan. Nainen oli onnessaan, olihan tämän kertainen saalis ollut täydellinen kaikkien laadun vaatimusten mukaan. Hykerrellen onnesta hän sekoitteli pataa ja lisäsi sinne kaikkea mitä se tarvitsi, hieman sammalta, hieman kanamunankuoria ja pari vanhaa rannekelloa. Hieman myöhemmin keitto oli valmis. ”No niin, Hunni. Keitto on viimein valmis. Kohta pitäisi taas tapahtua ihmeitä!” Sitten molemmat odottivat ja odottivat. Viimein jotain tapahtui, porisvasta padasta nousi suklaakuorrutettu nainen ja sen jälkeen perässä tuli koira joka oli myös kuorrutettu suklaalla. Molemmat nousivat ylös padasta ja kävivät seisomaan sen viereen kuin marionetit konsanaan. Oli aivan kuin he olisivat odottaneet jonkinlaista käskyä. Ja niinhän ne tekivätkin. Smarilda otti huoneen keskeltä pois ison maton ja heitti sen syrjään. Sen alta paljastui iso puinen lattialuukku jonka hän avasi samalla. Sitten Smarilda puhui käskien molemmille. ”Olkaa hyvä ja menkää luukusta sisään ja alas!” Suklaakuorrutettu nainen ja koira tekivät mitä nainen käski. Ne kävelivät luukulle ja astuivat siitä alas ollen edelleen kuin marionetteja jotka olivat Smarildan kontrollin alla. Smarilda ja Hunni odottivat hetken aikaa. Sitten Smarilda katsoi alas luukusta ja näki alas loivasti laskeutuvan puuportaikon ja sen seinillä ja alhaalla loistavat soihtujen valot. Hän ja Hunni alkoivat kävellä portaita alas. Alimmalle tasolle päästyään, Smarilda ja Hunni kohtasivat suklaakuorrutetun naisen ja hänen koiransa. Molemmat olivat täysin äänettämiä ja paikoillaan. ”Jatkakaa eteenpäin!” Smarilda käski heitä vihäisesti. ”Siitä vaan, tunnelia eteenpäin! Hus, hus!” Ja heidän tekivät työtä käskettyään ja lähtivät eteenpäin tunnelia jota valaisivat isot ja palavat soihdut. Viimein kaikki neljä tulivat jonkinlaisen todella suuren salin luokse. Sinne olisi valehtelematta mahtunut pystyyn yli 10-kerroksinen kerrostalo joten se oli valtavan kokoinen. Ja joka puolella salia oli jonkinlaisia outoja kutomakoneita ja isoja kuplivia ja porisevia patoja. Smarilda ja Hunni katsoivat näkyä lumoutuneena, he olivat tämän infernon johtajia ja pääsuunnittelijoita ja arkkitehtejä ja rakastivat sitä mitä olivat saaneet aikaan; heillä oli jo alaisia kutomakoneiden ja patojen ääressä tuhansia ja heillä ei ollut kiire minnekään, jonain päivänä joukkoja olisi niin paljon, että he suunnittelivat maailman valloitusta, tai oikeammin sanottuna: olivat päättäneet jo valloittavansa maailman. Nyt oli enää kyse ajasta ja – kuten todettu – he käyttivät sen hyödykseen. He saalistivat ja saalistivat kunnes olivat valmiit, Smarilda ja Hunni etujoukoissa! Loppu